

DETTE BØR DU VITE

OM EF

ARGUMENTBOK FOR MOTSTANDS- BEVEGELSEN

PAX FORLAG A/S

www.pdf-arkivet.no/eec/ (2022)

DETTE BØR DU VITE OM EF

Dette heftet er skrevet av en arbeidsgruppe bestående av bl.a. Olav Terje Bergo, Steinar Læg Reid og Svein Sundsbø.

Seriens redaksjonsutvalg: Fredrik Engelstad, Erling A. Hansen, Arne Kokkvoll, Dag Seierstad og Rune Slagstad.

Innhold

Hvem er "vi"?
Hva vil vi?

Problemerne

EF – en vest-europeisk storstat
Faglig internasjonalt samarbeid
Norden
Alternativet
Distriktpolitikken
Jordbruk og fiske
Den nasjonale kulturen
Matvarepriser og bo-utgifter
Er du i tvil, så stem nei!

Argumentene

"Dere EF-motstandere er så usaklige."
"Vi kan jo ikke isolere oss."
"Vi får medbestemmelse hvis vi går inn – utenfor må vi bare tilpasse oss EF's politikk."
"Vi er jo en del av den europeiske kultur."
"Vår tids problemer krever internasjonalt samarbeid."
"EF er fredsskapende."
"Men Brautelli sier jo ja!"
"Vi må ha økonomisk vekst."
"Det er ikke frie kapitalbevegelser i EF."
"Arbeidsplassene kommer i fare om vi holder oss utenfor."
Sluttord

Nyttig litteratur
Nyttige adresser

© PAX FORLAG A/S

ISBN 82 530 0457 5

HYGA OFFSET

Hvem er "vi"?

Fra en spe begynnelse er EF-motstanden vokst til en solid FOLKEBEVEGELSE. Trass i en nesten ensidig "for"-presse gjennom mer enn 10 år, er motstanden sterk nok til at vi kan vinne. Særlig sterk er motstanden blant industriarbeidere, fiskere og bønder.

Forholdsvis svakest er motstanden blant folk som bor i Oslo, og blant folk som har familieinntekt over 40 000 kroner i året.

Den sterke motstanden i folket har etterhvert ført til at en rekke organisasjoner har sluttet seg til motstanderne. Vi er blitt til en MOTSTANDSBEVEGELSE. Mangt kan vi være uenige om, men vi samler oss i kampen mot norsk medlemskap i EF.

Stilt overfor den massive motstand i folket, har tilhengerne måttet ty til stadig mer drastiske midler. Tilhengersnes presse forstår etterhvert at de *saklige* argumenter for medlemskap er for svake til å rokke folkemeininga. Folk lar seg ikke besnære av Europa-tanken. Derfor forsøker avisene systematisk å mistenkeliggjøre og splitte motstanderne. Vi som hører heime i arbeiderbevegelsen anklages for å samarbeide med "reaksjonære" bønder, arbeiderbevegelsens "fiender". De borgerlige deler av motstanden anklages for samarbeid med venstrevridde, uflidde og langhårete ekstremister. Så hjelper ikke det heller. Tro hva som nå vil komme?

Men *vi* er verken ekstreme eller ytterliggående. På hver vår kant står vi solid plantet i hverdags-Norge. Det er *vi* som representerer folket og folkemeininga. Vi har oppslutning fra:

- landsmøtene i alle politiske partier, unntatt Høyre og Arbeiderpartiet,
- alle de politiske ungdomsorganisasjonene med unntak av Unge Høyre,
- flere store fagforbund (bl.a. det største: Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund som har nærmere 100 000 medlemmer),
- næringsorganisasjonene i fiske og landbruk,
- kulturelle organisasjoner, Noregs Ungdomslag, Noregs Bygdeungdomslag, Noregs Mållag,
- et utall av lokale fiskarlag og fagforeninger.

Vi har samlet oss i denne saken. Den tillit og solidaritet vi har bygget opp skal vi ikke glemme.

Hva vil vi?

Det følgende er en erklæring som 10 landsomfattende organisasjoner og 37 stortingsrepresentanter er gått sammen om, og som kort og sammenfattende uttrykker det som forener motstandere av norske medlemskap i EF. Dette politiske dokumentet er kalt "Felles mål":

Striden om norsk medlemskap i EEC har samlet mennesker med ulike oppfatninger til kamp for grunnleggende felles mål.

Vi ønsker å føre videre kampen for likeverd mellom menneskene, i innflytelse, i økonomiske, kulturelle og sosiale kår. Til det trenger vi fortsatt vekst – men en vekst som ikke øker presset på det enkelte menneske eller undergraver vårt eget livsmiljø ved en kortsynt bruk av naturressursene.

Vi ønsker å opprettholde en variert bosetting i landet vårt og skape et bedre samspill mellom grender, tettsteder og byer. I et slikt Norge tror vi at vi også kan ta bedre vare på naturressursene, norsk språk og kultur, og demme opp for de alvorlige sosiale problemene som skapes av konsentrasjon i pressområdene.

Vi har en jevnere fordeling av råderetten over ressursene enn i de fleste andre land. Dette har gitt brede folkegrupper grunnlag for politisk innflytelse. Vi ønsker å bygge ut demokratiet, også på nye området av samfunnslivet.

Men vi har også store oppgaver utenfor vårt lands grenser. Vi må gå inn for en internasjonal handels- og finanspolitikk som ikke utbytter utviklingslandene. Vi ønsker å arbeide for å forebygge krig og sikre fred i verden. Vi må medvirke til å verne om menneskehetens felles naturressurser. Vi vil delta i alt det internasjonale samarbeid som trengs for å virkeliggjøre disse målene.

Vi mener at EEC-medlemskap vil bety at vi svekker vår mulighet til å bygge vårt eget samfunn slik vi selv ønsker å gjøre det. og at vi skjerper de utviklingstendensene som trekker i retning av økt konsentrasjon i verdenssamfunnet.

Grunnlaget for denne vurdering finner vi bl.a. i de linjer som med utgangspunkt i Roma-traktaten er trukket opp for den framtidige utbygging av EEC til en økonomisk og politisk union. Det er dette vi må ta stilling til

og ikke bare resultatet av forhandlingene om de spesielle vilkårene for norsk tilslutning.

Spørsmålet er hvordan vi best kan forme det samfunn vi ønsker i Norge skal være, og hvordan vi best kan yte vår internasjonale innsats: Ved at Norge går opp i EEC, eller ved at vi bygger på den selvstendighet vårt land eier i dag.

Vi må særlig beskytte oss mot følgende av:

- at viktige beslutninger i vår politikk skal bli overført fra Stortinget til overnasjonale organer som står fjernt fra det norske samfunn, og som folk her i landet ikke kan øve stor innflytelse på.
- fri kapitalbevegelse og fri etableringsrett, som vil gi enda større muligheter til investeringer og oppkjøp på tvers av landegrensene, på bekostning av de små og svakere enheter. Dette vil medføre at avfolkningen av distriktene tiltar og presset øker i de store sentra. Det vil også føre til at utenlandsk kapital får økt kontroll over norsk næringsliv.
- en arbeidsmarkedspolitik som fører til at mennesker blir brikker fordi de må flytte dit det er bedriftsøkonomisk mest lønnsomt å produsere. Det kan også bidra til å presse lønningene og skape motsetninger mellom lønnstakere.

Det er slike spørsmål striden står om. Det er en utbredt oppfatning at de økonomiske utslag ikke blir så store at de kan være avgjørende for valg av tilknytningsform. Derimot er det mulig at kårerne for mange mennesker kan bli forringet om vi går inn. Vi mener blant annet at det innenfor EEC blir vanskeligere å fordele resultatet av den økonomiske veksten slik vi ønsker.

Vi frykter også at medlemskap i EEC vil svekke Norges evne til å arbeide for våre internasjonale mål, å beskytte naturressursene og fremme økonomisk utjamning mellom folkene. EEC er en avgrenset økonomisk og politisk blokk, som i flere retninger kan virke til å utdype skillelinjene i verdenssamfunnet.

Kravet om folkeavstemning er godtatt av alle. Spørsmålsstillingen ved avstemningen må bli slik at folket får ta standpunkt til EEC's grunnleggende politikk, ikke bare til resultatet av forhandlingene.

EEC-medlemskap ville bety en gjennomgripende endring for landet. Det norske folk har hittil stått samlet i avgjørende øyeblikk i vår historie. Dette har gitt oss styrke i vanskelige tider. Vi må ikke komme i den situasjon at den politiske ledelsen gjør dyptgående endringer i samfunnet uten at dette har bred tilslutning i folket.

Etter den utvikling saken har hatt, må vi holde sammen i en bred folkelig motstand mot norsk medlemskap i EEC. Vi vil arbeide for å samle det norske folk om våre felles mål. Vi står for ulike syn i mange spørsmål, men i dette står vi sammen.

Problemene

EF — en vest-europeisk storstat

Dersom vi kommer inn i EF 1. januar 1973, vil mangt bli forskjellig i dette landet. Der norsk lov strider mot Roma-traktaten eller EF-lover forøvrig, vil den norske loven måtte endres. Utkantene vil avfolkes raskere, byer og pressområder vil svulme enda mer enn før. Prisene på en rekke viktige matvarer vil stige, boligkøene vil bli lengre.

Likevel er det på noe lengre sikt de virkelige store endringene vil komme. Vi vet i dag at EF vil utvikle seg til en økonomisk union med en felles økonomisk politikk. De første skrittene er allerede tatt. De langsiktige målene om en *union* er slått fast i flere vedtak i EF's nåværende topp-organ Ministerrådet. Det er støttet av en rekke ledende politikere i alle EF-landa.

Likeledes er den 1. etappen på vegen mot målet i full sving med å gjennomføres, også den i samsvar med vedtak i Ministerrådet:

”Den første etappen kan ikke betraktes som et mål i seg selv, den er uløselig sammenbundet med den fullstendige økonomiske og monetære sammensmeltingsprosessen . . . ”

(Vedtak i Ministerrådet 22/3-71).

Under regjeringens Markedsutvalg ble det nedsatt en komite med direktør Skaanland i Norges Bank som formann. Rapporten denne komiteen la fram kan ikke misforstås: EF vil bli en økonomisk union i løpet av den nærmeste framtid. I rapporten sies det bl.a.:

”Så vel rådsresolusjonen som Werner-planen og inntrykkene fra arbeidsgruppens samtaler med representanter fra medlemslandene og kommisjonen tyder på at det er betydelig grad av enighet om de generelle målsettinger for den økonomiske og monetære union . . .

Arbeidsgruppen antar for sin del at det er realistisk å regne med at den økonomiske og monetære union *vil bli realisert* i hovedsaken i samsvar med de langsiktige planene, selv om gjennomføringen lett vil kunne strekke seg utover den forutsatte 10-årsperioden”.

Til tross for denne overveldende bunken med faktiske opplysninger later mange av tilhengerne fortsatt som om EF bare er spørsmål om handelssamarbeid. Men la deg ikke lure av dette! EF er noe mye mer. Det er på veg til å bli en ny stormaktsblokk. Den makt Frankrike, Belgia og Storbritannias herskere mistet da deres koloni-riker rev seg løs, ser de nå sin sjanse til å få igjen i den større enhet: "Europa skal tale med en stemme", sies det. Men er den vest-europeiske storkapitalens stemme vår stemme?

Når grunnlaget er lagt gjennom en økonomisk union, følger de *politiske* konsekvensene av seg selv. Nå er også den politiske sammensmeltingen i full gang. EF har allerede en felles politikk for landbruk og fiske. Utenrikspolitikken er i ferd med å samordnes. Da er det bare et tidsspørsmål når forsvarspolitikken *også* harmoniseres. Det er ikke tilfeldig at forslaget om en Europa-hær er lansert på ny i disse dager. Det har vært lansert tidligere – et par år før EF ble dannet. Den gangen falt forslaget med hårfin margin. Det var med nød og neppe det ble stoppet i den franske nasjonalforsamling, etter å ha blitt vedtatt i de andre fem landa og underskrevet av den franske regjering. Denne gangen blir nok forslaget om en Europa-hær forberedt atskillig grundigere. Det skal mer til enn et lite lands "vetorett" for å stoppe et slikt forslag. Tror noen at Norge kan si nei dersom Frankrike, Stor-britannia, Italia og Vest-Tyskland er enige?

Nå vil det være lite hensiktsmessig å beholde den nåværende organisasjonsformen for EF etter hvert som det blir en felles politikk på stadig fler områder. I dag må vedtak som gjøres i Ministerrådet godkjennes i hvert enkelt medlemsland. Men etter hvert må en vente at Europa-parlamentet vil overta de oppgaver som parlamentet i de enkelte medlemslandene nå har: *lovgivende* og *bevilgende* myndighet. Ministerrådet vil mer og mer bære preg av å være en regulær regjering.

Dette er ikke grepet ut av luften. Allerede de foreliggende unionsplaner varsler om et felles beslutningssenter for økonomisk politikk. Etter hvert som denne utviklingen presses fram, vil selvsagt den vetoretten vi måtte ha i dagens Ministerråd bli mer og mer illusorisk.

Det vil være Norges 10 representanter i det 208 representanter sterke Europaparlamentet som skal fremme Norges interesser – hvis de da er enige om det.

EF er ikke noe vi kan smette ut og inn av ettersom det passer oss. Er vi først innafor, slipper vi ikke ut igjen. EF vil bli en økonomisk og politisk union – en europeisk kjøpi av USA. I en slik union har et lite land som Norge minimal makt. Og de reelle politisk mulighetene til å trekke seg ut av en slik union er ikke større enn for delstaten Minnesota til å melde seg ut av USA. Så er du i tvil – stem nei!

Faglig internasjonalt samarbeid

De motparter fagbevegelsen har er internasjonale. Kapital-kreftene er internasjonale, selv om de mange ganger har apellert til nasjonalisme.

Den moderne kapitalismen blir i økende grad preget av store konsern med fotfeste i en rekke land. Innen bankvesenet ser en den samme sammenfiltringen. Samtidig blir enhetene enda større enn de har vært til nå.

EF bidrar til denne internasjonaliseringen og monopoliseringen. Men EF er bare en del av det verdens-samfunn som er kontrollert av monopolkapitalen.

Skal fagbevegelsen møte disse kreftene, må framstøtene komme både på nasjonalt, regionalt og internasjonalt plan. Framstøt må gjøres gjennom alle de kanaler som er åpne for faglig-politiske framstøt. Men det er ingen grunn til å tro at EF vil løse disse problemene for det arbeidende folket. Tvert imot har EF til nå styrket de internasjonale konsernenes makt i forhold til fagbevegelsen.

De faglige organisasjonene i EF har til nå hatt en meget begrenset innflytelse. De er riktignok representert i Den økonomiske og sosiale komiteen, men bare med en tredjedel av representantene. Skulle en måle den faglige innflytelsen i forhold til de kravene som fagforeningene har satset på i EF, så ville resultatet bli nedslående.

De har kjørt fram kravet om egen initiativrett i sysselsettingsspørsmål. Det har de ikke fått. De har krevd at det skulle opprettes en særskilt sysselsettingsinstitusjon. Den er ikke blitt opprettet. De har krevd at artikkel 119 i Roma-traktaten om likelønn for menn og kvinner skulle tas alvorlig. Kravet er ikke etterkommet. Fagforeningene har engasjert seg mot den hensynsløse innvandringspolitikken til EF. Men det har ikke skjedd noen endring.

Fagforeningene har med andre ord verken nådd sitt mål når det gjelder institusjonell styrking av sin makt innenfor EF, eller når det gjelder å få EF til å sette ut i livet kravene om full sysselsetting, medbestemmelsesrett for arbeiderne eller kvalitative mål for produksjonen.

Et vedtak fra EF's ungdomskongress i 1970 sier: "... EF ble dannet som et økonomisk og sosialt fellesskap. I praksis er det en halv-statlig institusjon for europeiske arbeidsgivere og deres politiske representanter for å verne sine interesser – mot lønsmottakerens interesser." Dette synet på EF deles av alle ungsosialistiske organisasjoner i Vest-Europa.

Faglig samarbeid er avhengig verken av Romatraktatens frie etableringsrett eller av godkjenning i Ministerråd eller Kommisjon. Internasjonalisme er ikke noe nytt innen fagbevegelse. Den internasjonale virksomheten må selvsagt bygges ut og styrkes uavhengig av forholdet til EF. Og arbeidet er i gang – uavhengig av norsk medlemskap i EF. Men det vil være et møysommelig og tidkrevende arbeid. I mellomtiden gjelder det at motparten – den internasjonale storkapitalen – ikke får bedre kort på hånden enn den allerede har.

”Fagbevegelsen har meget liten innflytelse. På den annen side har storindustrien, de multinasjonale selskapene, en enorm makt i Europa og i internasjonal sammenheng. Stadig blir det flere sammenslutninger, spesielt innen kjemisk industri, gummi, bil etc.

– Kontroll er knapt nok mulig lenger. Selv de største regjeringene har mistet taket på disse store selskapene. Stålindustrien kontrollere fra Paris, ikke av noen regjering, men av stålindustriens sammenslutning der. De bestemmer hvor industri skal nedlegges, og hvor den skal opprettes. Ingen kan i dag influere på dette.

De nasjonale landsorganisasjoner prøver å løse resultatet av dette. Det er åpenbart at det er umulig.”

Sicco Mansholt, visepresident i EF-kommisjonen, ifølge et fortrolig referat fra samtalen med Bratteli.

Norden

Nordisk samarbeid har sterk støtte i folket. Det har vært gjort flere forsøk på å utvide det nordiske samarbeidet – seinest ved Nordøk-forhandlingene. De brøt sammen fordi Norge og Danmark ville gjøre Nordøk til en inngangsport til EF. Det kunne ikke Finland være med på.

Det nordiske samarbeidet er på mange områder kommet langt. Blir Norge medlem av noe som er iferd med å bli en ny storstat; betyr det splittelse i Norden. Mye av det som er oppnådd står da i fare. Mulighetene for nye framstøt vil bli dårligere. Nordisk samarbeid står ved en skillevei. Og – det står og faller med Norge.

I dag søker regjeringene i Norge, Sverige og Danmark tilknytning til EF på forskjellig grunnlag. Sier vi nei ved folkeavstemningen, vil også det danske folket si nei. Da er veien åpen for nye forhandlinger om en nordisk løsning. Og det vil være en løsning ut fra andre perspektiver enn en nordisk løsning for forhandlingene med EF. Det kunne bli noe annet enn bare en mellomstasjon på veien til Bryssel. De nordiske land kunne da oppnå en handelsavtale med EF. Et samlet Norden ville kunne bli en langt sterkere forhandlingspartner med EF enn de enkelte land nå. Et samlet Norden vil gi økt styrke overfor EF – både økonomisk, politisk og kulturelt. En nordisk handelsavtale vil bli en god løsning både for Norge, Norden og EF.

I en tale den 9. november 1971 uttrykte *Ivar Nørgård*, markedsminister i den danske sosialdemokratiske regjering, bl.a.:

Det må imidlertid betraktes som en afgørende forudsætning for den endelige danske stillingtagen til medlemskab, at vore nordiske nabolande opnår sådanne løsninger på deres forhold til De europæiske Fællesskaber, at det nordiske samarbejde, som er opbygget gennem generationer, ikke blot kan fortsætte, men også får mulighed for at udvikle sig, således som det er den fælles målsætning i samtlige nordiske lande. Den viden, som den danske regering har om Fællesskabets holdning til forhandlingerne med de øvrige nordiske lande, gør det muligt for os at antage, at det nordiske samarbejde kan fortsætte og udbygges, også efter at Danmark måtte være blevet medlem af Fællesskabet.

Aldo Moro, på den tid president i EF's Ministerråd, svarte:

På det punkt hvor formanden for den danske delegation anfører at det nordiske samarbejde skal fortsætte og utvikles efter tilslutningen, ønsker Fællesskabet at præcisere at en tilslutning til Fællesskabet innebærer at *ingen anden traktat skal kunne påberåbes mod utviklingen i Fællesskabets virksomhed.*

Dersom en nordisk avtale kommer i strid med EF's ønsker, må den oppgis. Klarer kan det ikke sies. Velger vi EF, må vi gi opp utviklingen av det nordiske samarbeidet – til og med det som allerede er oppnådd kommer i fare.

Nordisk samhold står i fare. Norge er gitt sjansen til å hindre splittelse og å få i gang økt samarbeid i Norden. La ikke sjansen bli forspilt!

Alternativet

Alle de fremste økonomer har samlet seg om: "Vi trenger ikke EF-medlemskap av økonomiske grunner".

Alternativet til JA i folkeavstemningen er selvsagt NEI. Greier vi motstandere å holde skansen, vinner vi. Da vil medlemskap i EF bli avvist i Stortinget- og Danmark vil trolig følge oss. De har sin (bindende) folkeavstemning i oktober.

Da er veien åpen for en utvidelse av det nordiske samarbeidet. Nordøk strandet i sin tid nettopp på Norges og Danmarks halsbrekkende iver etter EF-medlemskap.

Men en utvidelse av det nordiske samarbeidet vil selvsagt bare være en liten del av "alternativet". Selv om vi avviser medlemskap, vil EF selvsagt være en viktig

OLOF PALME:

-Opplever EF som en rå proteksjonistisk blokk

Den svenske regjering misnøyd med den måten norske EF-tilhengere utnytter frihandelsforhandlingene på

Fra vår utvalgte medarbeider
FEBVASSÖTN

—Sverige har under forhandlingene opplevd EF som en rå og brutal proteksjonistisk blokk. Karakteristikkene kom fra statsminister Olof Palme under de sosialdemokratiske partienes sammenkomst i forbindelse med Nordisk Råds Høstforbuds-sejon. Trygve Bratteli satte tydeligvis svært liten pris på Palmes uttalelser. Den passer ikke til hans eget bilde av virkeligheten.

Den svenske regjeringen er misfornøyd med den måten norske EF-tilhengere utnytter frihandelsforhandlingene på. Den skaper innenrikspolitiske problemer for

Palme regjering, som nå ikke bare må kjempe mot det svenske næringslivs oppfatning, men også mot oppfatningene som mer og mer gjør seg gjeldende innenfor det svenske LDB-beltet. Derfor har næringsminister Kristor Wickman i Høstforbuds-sejonen tatt sin norske kollega Andreas Cappelen opp til ordveksning. Wickman er ikke enig i de karakteristiske Sveriges forhandlingsposisjon som etland eller det forventede resultat som enda verre. Cappelen har ikke gitt Wickman noen løfte om at han vil følge henstillingene, men har bare sagt seg at dette er den svenske regjeringens oppfatning. Holvågt vil Arbeidsdepartementet ikke omhandle i underforhøret hva en svensk be-

slutning vil bety for Norge. De vil heller ikke bli verre i underforhøret om at det svenske næringsliv er negativt innstilt til frihandelsforhandlingene. Hvis de kanskje ikke vil underkaste like styrkt, er at det svenske næringsliv ønsker svensk EF-undersøking av politiske årsaker, ikke av økonomiske eller av en rent handelsmessig nødvendighet.

På denne måten står partifelle i Sverige og Norge i ferd for å bli enda mer inn i hverandres indre anliggender på en måte som ingen av dem liker. Palme-ikke-till-hendingspolitikk er i Norge systematisk blitt undergrud av EF-tilhengere, som gjerne tar ham til innsett for sitt syn.

Palme motter kanskje ikke pris

på dette, og innser sikkert hvilke politiske effekter hans linje vil få på den interne norske debatten. Likevel kommer han til å kjempe videre men han har gjort, uttalia både ren høflighet og viltra en lov på at ikke-handling i norske affærer bør vil tjene Sveriges interesser.

AVSLUTT

Men nå er den svenske regjering markedspolitikk i ferd med å avvikles i den grad i den indre svenska sosialdemokratiske deltatt at Palme og hans menia kanskje vil finne tiden inne til en nyvurdering. Signaleene som kom under det høstlige og kammeretlige samarbeid på nalkubben i Fennia i Høstforbuds, tyder på at Palme kan ha hoppet

ut med en posisjon som de norske EF-tilhengere vil vite å utnytte. Han har i følge rekke sine egne problemer å tenke på, næraktig som Bratteli mest er opptatt av sine problemer, har nok det i det lange løp bli intervensjonslister.

handelspartner. Det vil være rimelig raskt å ta opp forhandlinger om en handelsavtale, eventuelt sammen med Danmark.

Da må vi rekne med at vi får tilbud om en frihandelsordning for alle industrivarer slik Sverige, Sveits, Østerrike, Island, Finland og Portugal har fått. EF vet selvsagt hvor små mulighetene er for å få Norge inn som medlem. Og det kan tenkes at EF's politikere vil gjøre utspill for å støtte de norske EF-tilhengerne i tida framover. Men når og hvis det blir klart at Norge ikke vil inn, kommer nok tilbudet forholdsvis raskt. Det å hevde at vi *ikke* vil få et slikt tilbud om vi sier nei, er egentlig en temmelig kraftig mistenkeliggjøring av EF: "Enten tar vi imot EF's utstrakte hånd — da er det ikke måte på EF's velvilje — eller vi avslår, og EF furter og vil ikke omgås oss."

Frihandilstilbudet går stort sett ut på full frihandel for alle industrivarer etter en viss overgangsperiode. Tollmurene skal fjernes helt for hele området. I praksis vil dette nærmest bety at EF melder seg inn i EFTA — m.a.o.: EF+EFTA blir et frihandelsområde med en tollunion (EF) inni. Dermed faller det meste av EF-tilhengerens tollmuragitasjon bort. Det trenger ikke bli noen tollmurer for industrivarer om vi står utenfor.

Nå er det foreslått avtrappingsperioder med noe forskjellig lengde. Den alminnelige regelen går ut på at tollmurene skal nedtrappes over fem år med 20 prosent hvert år. Dette er det samme som for medlemskap. Men for noen varer er det lengre avtrappingsperioder.

Disse ”følsomme varene”, som de er blitt kalt, er inndelt i tre varegrupper:

Gruppe 1:

- Visse ferrolegeringer
- ubearbeidet aluminium
- ubearbeidet bly
- ubearbeidet sink
- Visse uedle metaller
- Korte kunstfibre
- visse spesialstål-typer
- kuleagerrør
- rustfrie stålrør

Denne varegruppen beholder den nåværende tollene i tre år – deretter nedtrapes tollene over fem år. (Dvs. nedtrappingsperioden utsettes i tre år.) Utviklingen av handelen skal i disse åtte årene overvåkes.

Gruppe 2:

- Kisel
- kulelager

Her skal tollene nedtrapes over fem år, men overvåkes strengt for å sikre mot en uheldig utvikling av handelsmønstrer.

Gruppe 3:

- Kvernesteiner/slipesteiner
- slipemiddel
- asfalt-produkter
- stein-varer
- ildfast konstruksjonsmateriale
- halvfabrikat av kobber
- grafitt-elektroder
- trekkvogner

Også for denne gruppen skal tollavviklingen gjennomføres på fem år, som ved medlemskap. Men avviklingen skal følges med en mer lempelig overvåking.

Den gruppen av produkter som har vært framme i debatten er papir og papp. Her står EF's egen industri så svakt at den trenger en noe mer langvarig beskyttelse. For papir, papp og papirprodukter skal den nåværende tollmuren fastholdes i tre år. Deretter skal den trappes ned over ni år. Ifølge EF's forslag vil det derfor ta tolv år før eksporten av papir, papp og papirprodukter er tollfri. Det skulle imidlertid være gode muligheter til å senke denne med et par år.

Nå vil spekulasjonene om tollmurer og nedtrappingsperioder ha mindre betydning enn EF-tilhenger-pressen hevder. Det vil selvsagt fortsatt gis adgang til tollfrie kvoter – og all den tid både eksportør i Norge og importør i EF vil tjene på slike ordninger, må vi vel vente at de tollfrie kvotene vil opprettholdes. Vårt standpunkt har hele tiden vært at tollmurer ikke betyr noe for Vest-Europas

handel så lenge tollmurene er så lave som i dag. EF-tilhengernes argumentasjon har imidlertid framhevet de enorme problemene norsk næringliv ville få om vi ble stående "utenfor" EF's tollmur. Nå *slipper* vi det uansett. Dersom tilhengerne trodde på sin egen argumentasjon om arbeidsplassens sikkerhet burde de ha jublet over tilbudet om en firhandelsløsning. I stedet søker de så godt de kan å svartmale tilbudet — og det så grovt at representanter fra den svenske regjeringen til og med tar avstand fra svartmalingen.

Virkeligheten er faktisk at nå kan arbeidsgiverne få den tollnedtrappingen de har ropt på — samtidig som vi slipper de frie kapitalbevegelsene og alt det fører med seg av problemer. Vi bindes ikke av Romatraktaten og de nye lovene som måtte bli vedtatt med hjemmel i denne. I tilbudet til Sverige sies det uttrykkelig at EF *ikke* krever noen harmonisering til EF's politikk. Men om nå EF mot formodning skulle gjennomføre en skikkelig politikk på enkelte områder, står det oss selvsagt fritt å følge opp. Og vedtak vi er uenige i vil vi ikke bindes av.

Kan vi egentlig få noe bedre?

Norge vil kunne oppnå en frihandelsavtale med EF som stort sett vil være en like god løsning tollpolitisk og handelspolitisk som et fullt EF-medlemskap.

Distriktspolitikken

EF har en distriktspolitikk. Den bygger på en del av de samme virkemidlene som den norske distriktspolitikken — og har i praksis vist seg enda mindre effektiv. Systemet med fremmedarbeidere er ett eksempel på hvordan EF's distriktspolitikk har sviktet.

Som medlem av EF vil Norge *ikke* ha frihet til å utforme en distriktspolitikk slik vi selv ønsker det. Det er galt å hevde at vi beholder vår handlefrihet på dette feltet. EF's organer fastsetter *bindende retningslinjer* for hvilke virkemidler det enkelte land kan bruke. Disse retningslinjene begrenser i dag, f.eks. størrelsen av de investeringstilskott som kan ytes til distriktsbedrifter. Retningslinjene gir overhodet ikke rom for direkte offentlig subsidiering av løpende *driftsutgifter* for slike bedrifter.

EF preges av folkeforflytninger og avfolkning i en skala som langt fra kan være noen trøst for oss i Norge. I EF-sammenheng blir hele Norge et utkantområde.

Men la oss i stedet bruke Kommissjonens egen beskrivelse i et memorandum av 17/10-1969:

"Det er allerede nevnt at en umiddelbar konsekvens av åpne grenser er en forsterkning av tendensen til geografisk konsentrasjon. Når bedrifter møter konkurranse, ledes de til å søke de direkte betingelser som er best for deres bedrifter, og spesielt de beste betingelser i lokaliseringen av virksomhet. Resultatet er en konsentrasjon i de allerede industrialiserte områder, som

tilfredsstill kravene til effektiv plassering bedre enn andre. I visse tilfeller har derfor den gradvis fullføring av Fellesmarkedet bidratt til å forverre de overdrevne og skadelige skjjevheter i den geografiske fordeling av produksjonslivet som medlemsstatenes distriktspolitikk søker å fjerne”.

Hvorfor går det slik?

1. Sentralisering og konsentrasjon følger med tvingende nødvendighet av et økonomisk system av typen EF som ikke bare gjennomfører prinsippene om lik etableringsrett, frie kapitalbevegelser og felles arbeidsmarked, men som også fører en industri-politikk som bevisst tar sikte på å skape store konserner.
2. For at en distrikts-politikk skulle bli effektiv måtte den nettopp gripe rett inn i disse EF-prinsippene om etableringsrett og kapital-bevegelser. Alle andre virkemidler ville bare bli tafatte forsøk på å gå mot de grunnleggende drivkreftene innen EF-systemet.

Av disse grunner er det meningsløst å diskutere med EF-tilhengerne om vi får lov til å bruke de og de virkemidler i vår distriktspolitikk. Stort sett bruker EF og Norge de samme virkemidler i distriktspolitikken. Disse virkemidlene har vist seg maktesløse i Norge – og i enda høyere grad i EF. Det viktige poenget i forbindelse med EF-debatten er følgende: Hvis vi går inn i EF, blir de distriktspolitiske virkemidler vi hittil har brukt enda mer virkningsløse – fordi sentraliseringstenden- sen i EF er langt sterkere enn i Norge.

La oss velge ett konkret eksempel: Virkemidler som etableringsforbud og etablerings-avgifter i press-områdene kan være effektive *dersom en kan hindre kapital-bevegelser ut av landet*. Går vi inn i EF, vil slike virkemidler føre til at kapital flytter over til sentrale industri-områder ellers i EF i stedet for å søke til avfolknings-områdene innenlands.

Grotesk nok kan vår distriktspolitiske hovedoppgave som medlem av EF bli å gjøre Oslo-området konkurransedyktig i forhold til industri-sentrene på Kontinentet.

EF vil på grunn av sin spesielle økonomiske og politiske utforming og målsetting bidra til å øke sentraliseringen av bosetning og arbeidsplasser. ”Visse distriktspolitiske virkemidler” kan ikke motvirke virkningene av den generelle økonomiske politikk som EF arbeider etter.

Jordbruk og fiske

Jordbruk

Målsettinga for jordbrukspolitikken i EF er å lage bruk som er langt større enn det som er vanlig i Norge. Ifølge Mansholtplanen skal 5 mill. bønder ut av yrket og 50 mill. dekar av ialt 890 mill. dekar i EF ut av produksjon i 70-åra. Målsettinga er således å redusere produksjonskapasiteten i jordbruket.

Framtidsperspektivet for jordbruket tar sikte på å nå fram til en bruksstruktur på 8–1200 dekar, eller bruk med 40–60 kyr, eller 150–200 slaktedyr eller 450–600 svin eller 10.000 høner eller 100.000 kyllinger.

For å nå disse målene skisserer Mansholtplanen bl.a. et investeringsprogram og et program for førtidspensjonering av bønder og premiering av folk som vil gå ut av jordbruksyrket og overlate jorda til andre.

Dersom EF-ordningen gjennomføres i Norge, må forbruker- og produsentsubsidiene falle bort, og importforbudene må bort. Særordningene for jordbruket er alle kalt "midlertidige unntak" – bortsett fra *melkeordninga*. Målet med melkesubsidiene skal være å opprettholde forbruket av konsummelk. Men en må samtidig merke seg at den norske avtalen med EF innebærer at den nåværende kornordninga faller bort. Den går ut på at bøndene får en overpris på kornet, finansiert ved importavgift på kraftfor og ved statstilskott. Denne ordningen gjør det lønnsomt å produsere korn på de store gårdene på flatebygdene slik at småbrukene, fjell- og fjordbygdene kan drive med melkeproduksjon, uten at det blir overproduksjon av melk. Faller den nåværende kornordninga bort, sp vil også de store gårdene som nå produserer korn, gå over til melkeproduksjon. Dermed vil næringsgrunnlag for de små gårdene svikte.

Bøndene vil ved denne omleggingen tape 58% av arbeidsinntektene. Det betyr at ca. 90% av brukene må legges ned.

Regjeringens forhandlingsresultat for jordbruket var så dårlig at jordbruksorganisasjonene satser alle sine ressurser for å holde Norge utenfor EF.

Fiske

Perspektivene for fiskerinæringa er ikke særlig lysere enn for jordbruket. Ved forhandlingene ble en enig om en overgangsperiode på 10 år for Norge – utover denne tiden finnes det ikke noen juridisk bindende garanti når det gjelder fiskerigrensa. Men uansett politiske "garantier" så gjelder EF's strukturpolitikk like fullt.

EF-ordningen betyr noe mer enn en felles fiskerigrense. Den innebærer også fri ilandføring av fisk fra EF-båter og fri etablering av fiskeforedlingsbedrifter. Vi må da regne med konsentrasjon av foredlingea, særlig av fryseriene, i få kapitalsterke bedrifter av Findus-typen.

BONDE

I dag er fryserinæringa sterkt desentralisert. Blir foredlinga konsentrert i få storbedrifter, vil kystfisket etter hvert bli avgjørende redusert, og fiskerene vil bli for få til å kunne forsvare trålerforbudet politisk.

Fisker-bonden som lever delvis av kystfiske, delvis av småbruk, vil stort sett måtte gi opp med et slikt EF-system for jordbruk og fiske. Men det er nettopp kombinasjonen fisker-bonde som holder oppe bosettinga på det meste av kysten vår. Derfor har fiskerierorganisasjonene i Norge klart avvist det norske forhandlingsresultatet i Bryssel.

Et norsk EF-medlemskap vil bety at bosettingsmønsteret i Norge blir avgjørende endret.

Den nasjonale kulturen.

I dei seinare åra har det vakse fram ei erkjenning av at dei økonomiske grunntilhøva i samfunnet også legg grunnlaget for kulturlivet. Kultur i ei vidare ramme omfatter også livsmønster og miljø. Det finnst då kulturelle ulikskapar i vårt land så vel som i EF-landa.

Spørsmålet om kva konsekvensar norsk medlemskap i EF får for kulturlivet, må derfor sjåast i samanheng med kva for samfunnsutvikling vi kan vente oss i framtida. I Noreg har vi hatt ei sterk sentralisering til pressområda med avfolking av mange bygder som konsekvens. Dette fører med seg ei endring i livsmønster og miljø som ikkje berre verkar hemmande på dei fråflytte samfunna, men og på miljøet i pressområda.

Såleis er dette det største trugsmålet mot norsk kultur i vår tid. I avsnittet om distriktsutbygging annan stad i heftet er det tydeleg vist korleis denne samfunnsutviklinga vil skyte fart om vi kjem med i EF. Dette vil utan tvil føre til vidare kulturell utarming av distrikta og skape vanskar for den bygdekulturen vi har både når det gjeld språk og livsmønster. Men det vil og å følgjer for bysamfunna med det press som blir skapt der.

Ei slik samfunnsutvikling gjev større grunnlag for den standardiserte massekulturen som i dag er det største trugsmålet mot dei positive trekk i vår nasjonale kultur. Det er ingen fare for at vi i dag skal bli kulturelt isolerte fra resten av Europa eller frå resten av verda. Største trugsmålet er at vi blir skilt frå vårt eige språk og vår eigen kultur. Anglifisering av språket vårt og standardisert massekultur er trekk som er med å fremje ei slik framandgjering.

På grunn av det økonomiske system Romatraktaten legg opp til er det realistisk å vente konkrete einsrettande verknader innan norsk kulturliv. Marknadsekspertise som skal selje litteratur i staden for norske åndshovdingar, må ein rekne med etter kvart som utanlandske forlag vil prøve å presse seg inn på den norske marknaden. Vi ser tyglege utslag i EF-landa i dag der det ikkje alltid lenger er omsynet til kvalitet som gjer ei bok til bestseljar, men kapitalinvestering i marknadsføring. Standardiseringa av kulturlivet vil kunna nå langt ut over vekebladsektoren.

Ei slik utvikling kan det og vera rom for på læreboksektoren etter kvart som skuleverket blir harmonisert. Dette kan få konsekvensar for innhaldet i norsk skule, slik det i dag har for dei afrikanske. Omlag på same tid som England fekk forhandlingsfoten inn i fellesskapet, gjekk det engelske forlaget Longman saman med det franske Armand Colin og det tyske Langenscheidt for å produsere skulebøker for den afrikanske marknaden. Norsk lærebokmarknad er kjøpekraftig og vil vera lokkande for profittinteressene.

Heller ikkje kan ein sjå bort frå ein sterkare konsentrasjon av aviser. Avisdøden har vi allereide i dag, men ingenting tyder på at problemet ikkje kan bli større når utanlandsk kapital frå store aviskonsern kan få innverknad som knapt er ønskjeleg.

Nei til norsk medlemskap tyder ikkje isolasjon, for vi har samband med EF-landa i dag, og det vil vi og koma til å ha i framtida. Men eit nei kan tyde motvekt mot forflating frå kommersiell kultur og vern om norsk språk og kultur.

Matvarepriser og boutgifter

Matvarepriser

Blir Norge medlem i EF på de vilkårene som er gitt i og med forhandlingsresultatet, vil dette føre til en sterk fordyring av en rekke livsviktige matvarer. Vårt totale matvarebudsjett vil øke med ca. 900 mill. kr. pr. år. For en familie med tre barn vil dette bety en årlig merutgift til mat på 1.100 kroner.

Helmelk i emballasje vil stige ca. 16 øre pr. liter. Fløte vil riktignok bli noe billigere, mens smør vil stige med minst 7 kroner pr. kg. Ost vil stige med ca. 3 kroner i gjennomsnitt. Tilsammen blir melk og melkeprodukter over 400 mill. kroner dyrere.

Matvarepriser i og utenfor EF:

	Pris i dag (pr. liter/kg)	Pris som EF-medlem (pr. liter/kg)
	kr.	kr.
Melk	1,50	1,66
Hvitost	11,50	15,50
Smør	12,40	20,00
Mel	1,25	1,85
Sukker	2,95	3,95
Margarin	3,55	4,15
Storfekjøtt	15,00	16,25
Saukjøtt	15,50	16,75

Tilsammen vil altså dette føre til at vårt totale matvarebudsjett vil øke med ca. 900 mill. kr. pr. år — eller nær en tusenlapp pr. husstand. Det er flere årsaker til en så sterk prisøkning. For det første har vi i Norge en så lav selvforsyningsgrad av matvarer at en stor del av vårt behov må dekkes ved import. EF-medlemskap innebærer at denne importen blir betydelig dyrere. For det andre faller forbrukersubsidiene bort.

Mange hevder at vi kan kompensere denne prisstigningen gjennom innsparing på statsbudsjettet, og dermed også redusere skatter. Men vurderer en EF-medlemskaps virkning for Statsbudsjettet nærmere, finner en snart ut at medlemskap ikke innebærer innsparinger, i alle fall ikke om inntektene i jordbruket skal holdes oppe.

Det som spares i forbrukersubsidier, vil gå med til den årlige medlemskontingent til EF. En kompensasjon av økte matvareutgifter vil derfor måtte skje gjennom nedskjæring av andre offentlige utgifter.

Det er neppe mange som tror at dette er realistisk politikk i dag eller i framtida.

Da matvareutgiftene er forholdsvis uavhengige av hva folk tjener, men sterkt avhengig av antall familiemedlemmer, vil en slik fordyring ramme barnefamilien og lavtlønnsgruppene forholdsvis hardest. De som har flest munnar å mette vil lide mest.

En bør også merke seg at den tollmessige gevinst for industrien av et medlemskap i EF, i forhold til det å stå helt utenfor et utvidet EF, under ingen omstendighet vil utgjøre mer enn 7–800 mill. kroner. Ved en frihandelsavtale vil denne forskjellen gjøres betydelig mindre og etter en kort overgangsperiode være helt utvasket.

EF-medlemskap vil gjøre livsviktige matvarer dyrere. Det totale matvarebudsjettet vil øke med 900 mill. kr. Tollutgiftene for industrien utenfor et utvidet EF vil i verste fall utgjøre 7–800 mill. kr. Hva er folket mest tjent med?

Bo-utgifter

Renten på langsiktige lån ligger et par prosent høyere i EF enn i Norge. Poenget med de frie kapital-bevegelsene er nettopp at slike forskjeller i rente-nivå skal utjevnes. For Norges del betyr det at renten – akkurat som matvareprisene – vil presses i været.

Det vil få en rekke virkninger for norsk samfunnsliv. Den viktigste vil være at de som har mye penger, vil få igjen mer, mens de som må låne, må betale mer. Ikke merkelig at de store bankene gladelig betaler tilhenger-propaganda.

De som vil rammes, er de med lån. Det kan være små næringsdrivende og det vil være alle de som har vært nødt til å ta opp lån for å få et sted å bo. Et Husbanklån strekker vel knapt til for noen. Det må skjøtes på med tilleggs-lån. Med et tilleggs-lån på 20.000 kr. vil en rente-økning på 2% bety 400 kr. mer i årlig bo-utgift.

Nå vil selvsagt også renten på Husbanklån også kunne skli til værs. Husbanken må jo skaffe seg penger et sted. De låner gjerne på det private låne-marked, og så subsidieres Husbanken over statsbudsjettet slik at renten kan holdes lavere enn på det private låne-marked. Og jo mer subsidier som kreves for å holde dagens nivå, desto vanskeligere vil det være å sikre et flertall i Stortinget for et lavt rente-nivå på Husbank-lån. Så også på Husbanklånet risikerer vi en økt rente-kostnad.

Også boliger er et spørsmål om kjøp og salg. I press-områdene raser bo-utgiftene til værs. Dersom norske myndigheter gjennom et EF-medlemskap greier å presse gjennom en enda kraftigere struktur-rasjonalisering vil enda flere arbeidsplasser flyttes til pressområdene. Så må arbeidsfolk flytte etter og dermed presses bolig-prisene ytterligere.

EF-medlemskap betyr økte bolig-kostnader. Akkurat som prisstigningen på matvarer vil ramme hardest de som har flest munnar å mette, så vil høyere rente ramme de unge familiene med store boliglån. De som tjener på renteøkningen er bankene.

Er du i tvil, så stem nei!

Mange er i tvil om hva de skal mene i EF-spørsmålet. Kanskje *er* de usikre på hva EF egentlig er, og kanskje er de usikre på hva EF vil *bli*.

Til alle som er i tvil – *stem nei nå!*

Døra står åpen neste gang også, om Norge skulle søke igjen. Selv Kommissjonens president har erklært at døra vil stå åpen for Sverige om fire år. Og Norge vil ikke være vanskeligere stilt. Dere som er usikre på om det vi motstandere sier, er riktig – dere bør vente og se hvordan EF utvikler seg. Sier dere nei nå, vil de ha muligheten til å ombestemme dere seinere.

Men hvis dere sier ja nå, slik at Norge går inn i EF, kan valget ikke gjøres om den dagen det viser seg at motstanderne hadde rett. *Er vi først innenfor EF, slipper vi ikke ut igjen. Som det står i Romatraktaten: "Denne traktaten skal vare til evig tid."*

STEM NEI NÅ!

Argumentene

"Dere EF-motstandere er så usaklige"

Avgjørelsen i EF-saken er den viktigste i Norges nyere historie. Det er ikke rart at kampen blir hard. Ikke alle argumenter er like veloverveide, ikke alle like saklige. Dette gjelder begge sider.

Men vi motstandere møter ofte denne anklagen: Dere er så usaklige. Dere lar følelser og stemninger avgjøre. Dere legger vekt på uvesentlige ting.

Dette skal vi ikke godta.

For det første har tilhengerne selv tatt i bruke virkemidler som ligger langt utenfor saklighetsgrensen. De har tatt i bruk et amerikansk reklamebyrå som lager helsidesannonser i ukepressen med bilder av uskyldsblå barneøyne. De har ikke engang unnsått seg for å ta skøytehelten Ard Schenk i bruk som "politiker" i propagandefilmer.

Dette er det motsatte av saklighet. Slikt er ikke brukt av motstandsbevegelsen. Men det er da også midler som faller på sin egen usaklighet: Vi tror bedre om det norske folk enn at det lar seg påvirke denslags.

Verre er utnyttelsen av "ekspertene". Tilhengerne har full kontroll over pressen, og de presenterer stadig nye direktører og eksperter med stadig mer dystre spådommer om hva som vil skje hvis vi sier nei. Imøtegåelsene av disse spådommene blir gjemt bort på anonym plass eller sensurert bort. Aldri har direktørene fått boltre seg slik i arbeider-prensa! Dette blir verre i månedene som kommer. La deg ikke lure! "Ekspertenes" spådommer gir seg ut for saklighet, men er rett og slett propaganda fra tilhengerne, forkledd som "objektivet".

Sommeren 1971 skrev fagbladet "Sosialøkonomen" at den håpet diskusjonen om EF ville forløpe saklig. En håpet å kunne unngå katolisisme og vindrikking fra motstanderne, og truselen om arbeidsplassene fra tilhengerne.

Vi har ikke truet med katolisisme og vindrikking.

Men direktørene truer med stagnasjon og arbeidsløshet.

Hvem er usaklige?

Leden, Aftenposten 2. februar 1972

FELLES for alle disse såkalte «tverrpolitiske» bevegelsene som oppstår og forsvinner igjen som meslinger eller røde hunder, er at de virker i strid med demokratiets normale blodomløp og nervesystem. De blokerer viktige kommunikasjonskanaler mellom de styrende og de styrte, mellom velgere og tillitsmenn, mellom grupper og interesser. De er sykdomstegn i demokratiets organisme og kan, som meslingene, etterlate varig skade og svekkelse når de selv er forsvunnet. Og akkurat som røde hunder kan skade et foster når angrepet kommer i svangerskapets kritiske måneder, kan «Folkebevegelsen»s opptreden mens det norske folk går svangert med en viktig beslutning, føre til at beslutningen kommer misdannet eller dødfødt til verden, skjebnesvangert hemmet i utviklingen av overtro, fordommer og mistankens gift.

som stå
Blant an
opinionsu
vinne så m
velgerne fo
det er m
«ikke no
utvidet e
tilregnelig
«Folkebeveg
dette ikke er
punkt, men
gående sin
føler intet
eller kansk
folkeavsten
lige og u
noe polit
oppløse
Norge o

FOR bli
stend
umu
«folke
ende

“Vi kan jo ikke isolere oss”

Både Kåre Willoch og Reidar Hirsti har hevdet at vi ”isolere oss”, dersom vi ikke blir med i EF.

Før det første har vi allerede en rekke kulturelle, politiske og økonomiske forbindelser med EF-landa. Ingen motstandere har krevd at disse forbindelsene skal brytes.

Tvert imot har vi sagt at mange av disse båndene må styrkes vesentlig. Det gjelder for eksempel kontakten og solidariteten med våre meningsfeller i disse landa (og i andre land). De krefter som i dag prøver å presse Norge inn i EF, er i aller høyeste grad internasjonale. Derfor må vi på vår side også bygge opp en motstand som er internasjonal.

EF er bare en del av Europa — de fleste land i Europa er ikke medlem. De som hevder at Norge blir ”isolert” ved å stå utenfor EF, insinuerer samtidig at EF vil ”isolere seg”, — ikke bare fra Norge, men fra den øvrige verden.

Dersom tilhengerne virkelig mener at EF vil utvikle seg i retning av isolering, ville det da ikke være bedre å stå sammen med de 135 landa som *ikke* er medlemmer av EF?

Bare noen tall til å belyse dette:

Norge har diplomatiske forbindelser med 126 land (1967). Vi importerer fra 141 land og eksporterer til 139 land. Vi deltar i internasjonalt samarbeid sammen med ca. 140 andre land. Vi deltar i 61 internasjonale statlige organisasjoner (1964) og i 711 internasjonale private organisasjoner (1964). Dette kontaktnettet utvides stadig. Det er det motsatte av isolasjon!

Vi får medbestemmelse hvis vi går inn — utenfor må vi bare tilpasse oss EF's politikk”

Tilhengers argumentasjon henger ikke sammen. På den ene side: *vår* handlefrihet blir ikke innskrenket ved medlemskap. På den annen side: vi får være med å bestemme over de andre. Altså: Vi skal bestemme over andre uten at de skal ha noe å si over oss.

Det som er klart er at den norske loven må forandres der den strider mot Romatraktaten, eller EF-lover og direktiver forøvrig. I bytte får vi muligheten til å påvirke kommende lover og direktiver. Men hvor reell er denne påvirkningsmulighet? Alle som hevder at EF vil utvikle seg i demokratisk retning vil være enige i at Europa parlamentet med tida får lovgivende myndighet. I Europaparlamentet er det bare plass til 10 norske representanter av ialt 208 representanter. Husk også at disse 10 vil representere ulike politiske grupperinger i Norge. De vil neppe stå samlet i alle spørsmål.

Ved å gå inn vil vi binde vår framtid til EF. Men om vi blir stående utenfor, beholder vi langt større handlingsmuligheter overfor andre land som vi samarbeider med. Dersom EF mot all formodning skulle finne fram til fornuftige lover, er det selvsagt ingen ting i veien for å vedta det samme i det norske Storting.

I EF blir nasjonal handlefrihet byttet mot minimale innflytelsesmuligheter.

“Vi er en del av den europeiske kultur”.

Det er riktig at vi har livlige forbindelser med de sentrale land i Vest-Europa på det kulturelle området. De står oss ikke så nær som de nordiske land, men vi har et utall av forbindelser og kontakter med England, Frankrike, Vest-Tyskland og Italia på alle felt innenfor kulturlivet. Disse kontaktene vil fortsette og de vil bli utvidet, selv om vi sier nei til medlemskap i den økonomiske og politiske unionen EF.

Men kultur er noe mer enn Nasjonalteater og Opera, Museer og Gjestekonsertter. Dette er kulturtilbud som når ut til forholdsvis få i vårt samfunn. Men de kulturelle tilbudene som når ut til folk flest er særlig radio og fjernsyn, film, ukeblad, aviser og billigbøker. Hvordan er det med dem, blir de påvirket av et EF-medlemskap? Det som kjennetegner disse såkalte massemediene, er at de stort sett blir drevet etter samme lønnsomhetsprinsipp som resten av næringslivet. Det betyr at den samme harde konkurransen og de samme konsentrasjonstendensene vil sette spor etter seg i det kulturelle tilbudet til folk flest.

De første tegn til oppkjøp av norske forlag melder seg, og det legges planer for utenlandsk-eide bokklubber som skal spre billig underholdningslitteratur i kjempeopplag. Gjennom EF-medlemskap vil Norge bli lettere tilgjengelig som nytt marked for underholdningsindustrien. Utenlandsk kapital (som f.eks. allerede har overtatt en meget stor del av de norske reklamebyråene) vil søke fotfeste i Norsk presse, i TV-kasett-industrien, i bokforlagene og ukebladene.

Norsk film vil komme i en meget vanskelig stilling. For en tid siden uttalte byråsjef Heltne til Dagbladet at de nåværende støtteordningen blir opphevet, vil det trolig ikke bli laget mer film i Norge. Norsk film støttes med 55 øre pr. krone i bilettinntekter.

Eller dersom støtten blir beholdt, må den også gjøres gjeldende for filmarbeidere fra andre EF-land. Da må vi regne med kraftig konkurranse og innflytting av filmskapere fra f.eks. Frankrike, hvor det er stor ledighet blant filmfolk.

TV-kassetter er blitt betegnet som framtidens medium. Produksjon av slike kassetter krever kolossale investeringer og stor avsetning for å lønne seg. Uten en eller annen form for støtte, vil ikke norsk-produserte TV-kassetter kunne hevde seg i konkurransen. Kasettene ville bli for dyre på norsk fordi markedet er begrenset. Kassetter med engelsk tale vil kunne selges til halv pris.

En annen viktig side ved kasettene, er at de vil bli tatt mer og mer i bruk i all slags undervisning. Med et felles europeisk marked for kassetter, vil også læremidlene bli standardisert for hele Europa. Dette fører for det første til en europeisk skolesentralisering. Og for det annet gir det underholdningskonsernene

viktig innflytelse over undervisningens form og innhold.

Aviser og blader kan kjøpes opp av de store europeiske kjedene, som på denne måten får kontroll over informasjon og nyhetsstoff. I Vest-Tyskland eies store deler av pressen av bare noen få konserner. Redaktøren av det franske damebladet ELLE, Helene Kayareft, uttalte i et intervju i radion for noen måneder siden at "når markedsgrensene åpner seg" planlegger hennes blad å komme med en nordisk regionsutgave. Det tyske ukebladet "Stern" (opplag 1,6 mill. pr. uke) skal også arbeide med liknende planer. Disse bladene er større og "flottre" enn våre hjemlige Allers og Hjemmet, de selges i masseopplag, og kan derfor produseres så billig at de vil utkonkurrere norske ukeblad.

For noen år siden kjøpte en kjent norsk finansmann opp en Oslo-avis, for å ha et organ der han kunne fremme sine personlige meninger. Tiltaket ble en fiasko. Men det neste framstøtet kommer fra kretser som både har dyktigere pressefolk og mer penger å satse.

"Vår tids problemer krever internasjonalt samarbeid"

Et hovedargument som går igjen i mange former er dette: Vår tid krever internasjonalt samarbeide. Vi kan ikke selv løse de problemer som knytter seg til forurensninger, moderne teknologi og valutaspørsmål. Blir vi med i EF, får vi større innflytelse, muligheter til å være med.

Vi har allerede vist at Norge har en overveldende mengde samarbeidsavtaler med andre land. Ingen er uenig i denne linjen. Det er bare tilhengerne som snakker om isolasjon.

Men vil akkurat denne formen for økonomisk samarbeid med noen få land i Vest-Europa gi oss muligheter for økt innflytelse?

Forurensninger

Miljøproblemer og forurensninger nevnes ofte som eksempler på problemer vi ikke kan mestre alene. Men Sentral-Europa står i søppel til halsen! Den konsentrerte industriproduksjonen i Europa, som er under kontroll av et lite antall kjempekonserner, har skapt problemer som langt overstiger de Norge har på dette området. Og dette kommer selvsagt av det ensidige økonomiske presset som Roma-traktaten legger opp til. Når profitt settes i høysetet., blir forurensninger og ødelagt miljø den uunngåelige konsekvens. Det hjelper ikke med utredninger og planer når man lar disse kreftene utfolde seg fritt. Vi har ikke noe å lære av Europa når det gjelder miljø-politikk, og det vet alle som har reist i disse landene.

Teknologi

Videre produksjonsvekst i Norge er avhengig av at vi får økt del i avansert ferdigvareproduksjon. Nettopp dette er det da EF i følge EF-tilhengerne skal hjelpe oss med: Vi kan selge på større markeder og få del i europeisk teknologi. Det en da

ser bort fra, er at EF er, og i økende grad blir, et område hvor det er internasjonale storkonserner som kontrollerer markedene, monopoliserer den moderne teknologien og *hindrer* andre i å komme inn på sine enemerker.

Nå er det klart at et EF-medlemskap vil føre til at utenlandske selskaper i økende grad vil etablere seg i Norge. Men det er ikke noe de gjør for å dele sin teknologi med oss, ikke for å starte avansert ferdigvareproduksjon i Norge. Det som utenlandske storkonserner er interessert i er å overta deler av det *norske* markedet, og ellers å kontrollere og dermed *hindre* utbygging av norske eksportbransjer som kunne tatt deler av de store europeiske markedene fra dem – om de forble under norsk kontroll.

Et samarbeid innenfor EF, vil øke sjansene for at vi *ikke* får en rimelig andel av moderne ferdigvareproduksjon og avansert teknologi – de mest ekspansive og lønnsomme feltene i verdensøkonomien i dag.

Valuta

Særlig for et land som Norge, med stor eksport og import, er det viktig å løse de vanskene som nå eksisterer i det moderne betalingssystemet.

EF's svar på valutaproblemene, er opprettelsen av en økonomisk og monetær union, som skal være gjennomført innen 1980. Men denne løsningen skaper større problemer for et lite land som Norge, enn de som eksisterte fra før. Riktignok får vi da stabilitet i forhold til viktige handelsparter.

Men gjennomføringen av den økonomiske union vil, som Ministerrådet uttrykker det, "innebære at de viktigste beslutningene om økonomisk politikk blir tatt på fellesskapsnivå og følgelig at den nødvendige myndighet blir overført fra det nasjonale plan til fellesskapsplan". Det betyr at den valutamessige stabiliteten som vi oppnår, vil gå på bekostning av det som skulle stabiliseres, nemlig muligheten til å fastlegge en selvstendig økonomisk politikk.

Den økonomiske og monetære union er altså internasjonalt samarbeid av en helt annen type enn det som Norge hittil har deltatt i. Den betyr ikke bare at vi må avgi noe av vår handlefrihet utad til overnasjonale organer, men at viktige avgjørelser som angår forholdene i Norge – inntektsfordeling, bosettingsmønster, osv. – vil bli tatt utenfor landets grenser.

Men selv om den økonomiske og monetære union vil løse valutaproblemene innenfor EF-området, vil den bidra til at de samme problemene *øker* i forholdet mellom EF og resten av verden. Også på det pengepolitiske område fører blokkdannelser til større internasjonale motsetninger.

Newsweek: Så snart EF-landene er blitt enige om en felles valuta, har de ikke da i realiteten gått med på å gi opp sin egen uavhengige forsvars- og utenrikspolitikk?

Malfatti, EF-Kommisjonens president: Selvsagt. Monetær og politisk union går hånd i hånd. Det som da vil bli den største handelsmakt i verden må naturligvis ha en samordnet forsvars- og utenrikspolitikk.

Fra et intervju med Malfatti i Newsweek august 1970.

“EF er fredsskapende”

Få argumenter brukes oftere og virker mer besnærende enn dette. Mange nordmenn har opplevd Europa i krig, og det virker sterkt at gamle fiender nå står sammen i EF. Det har vært fred mellom Vest-Tyskland og Frankrike siden 1945, og noen krig er ikke lenger sannsynlig.

Men skyldes dette EF?

Nei. *Vest-Tyskland og Frankrike har stått tilsluttet NATO siden 1955, to år før Roma-traktaten ble undertegnet.* Derfor er det en grov tilsnikelse når man later som om det er EF som har ført de to gamle fiender sammen.

I dag går motsetningene langs andre linjer. Mellom øst og vest, mellom nord og sør. Økonomiske og militære blokker som vokser og vokser i styrke, betyr at de store land – i øst som i vest – styrker sitt grep over de små. EF's supermaktsambisjoner er åpenbare. Pompidou gir uttrykk for ønsket om å gjøre Europa til supermakt. Utviklingen går mot en vest-europeiske storstat. Tanken om en Europa-hær er nå lansert på ny. Er dette et bidrag til verdensfreden? Har blokkpolitikk og supermakter noen gang betydd varig sikkerhet og fred for vanlige mennesker?

I dag er krigen flyttet til andre verdensdeler. Kløften mellom rike og fattige land blir stadig større, og fører til stadig større motsetninger. Vietnam-krigen er bare en begynnelse på de undertryktes opprør mot de rike land. Det bidrar ikke til fred at de rikeste land i verden slutter seg sammen for å styrke sin egen maktposisjon.

En av forutsetningene for fred i dag er en rettferdig politikk overfor de fattige land. Rikmannsklubben i Europa virker i motsatt retning. EF ”trygger freden” i den del av verden der krig er blitt en økonomisk umulighet, men øker spenningen og uretten i verdenssamfunnet. Dette er en politikk Norge *ikke* er tjent med.

”– I dag har Willy Brandt tatt avstand fra pratet om et kapitalistisk, katolsk eller sosialistisk Europa.

Det var Adenauers knep, bl.a. å snakke om faren for et sosialistisk Europa, for bl.a. å holde sosialdemokratene tilbake. I Belgia snakker man under en annen forklødning, om å bygge et sosialistisk Europa. Det finnes ingen mulighet til dette. Det viktige er å prøve å få så mye medbestemmelsesrett som overhodet mulig. Det er den realistiske situasjon!”

Herbert Wehner, viseformann i det tyske sosialdemokratiske partiet SPD.

“Men Bratteli sier jo ja!”

Norsk arbeiderbevegelse har gjort en innsats som det står respekt av. Den har hevet arbeiderklassen opp til bedre kår og større innflytelse, skapt rett der det før var urett, demokrati der det før var spørsmål om å adlyde.

Men denne innsatsen er ikke enkeltpersoners verk. Det er nettopp en *bevegelse* som har stått fram, ikke en samling enkeltpersoner. Bevegelsen er viktigere enn lederne, saken viktigere enn autoritetene.

I dag står Arbeiderpartiets fremste politikere sammen med toppfigurene i næringslivet og i Høyre i kampen for å snu folkemeininga. Alle andre partier i Norge enn Arbeiderpartiet og Høyre går mot EF. Dette er en merkelig og tragisk situasjon.

Ingen skal frakjenne Bratteli den innsats han har gjort for norsk arbeiderbevegelse. Men livet som topp-politiker er ensomt. Det er vanskelig å holde kontakten med de folkegrupper han er fremste tillitsmann for. Partiet kan han sikre seg støtte fra, men flertallet i folket er klart mot. Under Arbeiderpartiets landsmøte stemte for eksempel samtlige utsendinger fra Nordland fylke *for* medlemskap. Men meningsmålingene viser at hele 94% av de A-parti-sympatisørene i Nordland som hadde tatt standpunkt, ville stemme *mot* norsk medlemskap!

Kari Holt skriver: ”Vi som er inne i sirklene vet at de som blir valgt til disse møtene, er de partitro, de som gjennom år er blitt trent opp til å følge en ledelse – følge den under andre forhold og nå skal overtales til å følge den igjen. Dette er

blitt motsagt. Det vil bli det igjen. Det er en del av spillet. Men spillerne vet at dette er sant – vet det også i det øyeblikk de benekter det.”

Respekten for Bratteli må ikke hindre oss i å forstå at han i EF-saken står på gal side, sammen med gale kamp-feller. Vår lojalitet mot arbeiderklassen må være større enn lojaliteten mot Arbeiderpartiets ledere.

På DNA's EF-års møte i april sa Einar Gerhardsen:

Dersom vi ikke hadde hatt noen EF-motstandere i Arbeiderpartiet, burde vi skaffet oss noen.

Nei til EF-medlemskap er fullt ut forenlig med medlemskap eller sympati med Arbeiderpartiet. Det har vi Gerhardsens egne ord for.

“Vi må ha økonomisk vekst”

Som om vi ikke kunne få det utenfor EF!

Veksten i de seks EF-landa var større før EF ble dannet enn etterpå. Det siste året har veksten i EF vært liten. Vi mener at et samfunn der kreftenes frie spill blir satt i høysetet, ikke fører til noen fornuftig utnyttning av ressursene. Tvert om preges et slikt samfunn av sløsing med ressurser og sosiale problemer. I dag øker arbeidsløsheten i EF.

Nå er det lett å fanges inn av tilhengernes ”vekst- argumentasjon. Med vekst mener de økningen i det norske brutto-nasjonalprodukt. Imidlertid er de aller fleste økonomer, også tilhengere, enige om at vekstforskjellen innenfor og utenfor EF vil bli såpass liten, at dette ikke kan spille noen rolle for spørsmålet om Norge skal gå inn eller ei.

I Regjeringens markeds melding blir det gjort forsøk på å vise hva mindre vekst vil bety for landets økonomi. Der bruker en et vekst-tap på 1 pst. som eksempel. Men dette eksemplet er grepet ut av løse lufta. Det er ingen ting som tyder på at vi vil få 1 pst. lavere vekst om vi blir stående utenfor EF.

I viktige økonomiske spørsmål pleier regjeringen å skaffe seg materiale enten fra Finansdepartementet eller for Statistisk Sentralbyrå. Disse seriøse fagorganene er ikke blitt spurt. Og hadde regjeringen spurt dem, ville det vist seg at 1 prosent-argumentet er uholdbart.

Men størrelsen på brutto-nasjonalproduktet sier ingen ting om hvordan godene er fordelt i samfunnet. I tabellen nedenunder kan vi se hvordan godene er fordelt i EF og i Norge. Tabellen viser at forskjellene mellom manns- og kvinnelønninger og mellom høytlønte og lavtlønte er langt større i EF enn i Norge. Det er all grunn til å tro at dette er et mønster som vil vinne fram også i Norge.

Forholdet mellom lønn i lavtlønnsgrupper og høytlønnsgrupper i Norge og EF

	Norge	EF-gjennomsnitt
Lønn i lavtlønnsbransje i pst. av lønn i høytlønnsbransje	81%	59%
Lønn til hjelpearbeider i pst. av fagarbeiders lønn	85%	75%
Kvinneres lønn i forhold til menns lønn . .	78%	66%

Kilde: "Norge EEC", innst. fra Venstres EEC-utvalg.

Dette betyr at selv om vår økonomiske vekst forsetter som før innen EF, vil det føre til at folk med lave og middels inntekter ikke får samme velstandsutvikling som før. De som tjener på denne utviklingen, er de som har mest fra før. I Norge tjener et postbud 26 pst. av en generaldirektørs lønn, i EF tjener postbudet bare 13 pst. i gjennomsnitt.

Fri tilgang på fremmedarbeidere er en viktig faktor her. Dette vil gjøre arbeidsmarkedet svakere og svekke norske arbeideres lønsmessige forhandlingsposisjon overfor arbeidsgiverne. Dette kan føre til sviktende lønnsutvikling og økte lavtlønnsproblemer.

"Det er ikke frie kapitalbevegelser i EF"

Det vil selvsagt alltid være grader av frihet. I Roma-traktatens artikkel 67:

"1. Medlemsstatene skal i overgangsperioden i den utstrekning det er nødvendig for at det felles marked skal fungere godt, gradvis avskaffe restriksjoner på kapitalbevegelser seg imellom såfremt kapitalen tilhører personer bosatt i medlemsstatene så vel som forskjellsbehandling på grunnlag av nasjonalitet, bosted eller plasseringssted".

Med hjemmel i bl.a. denne artikkelen har EF vedtatt to viktige direktiver om frigjøring av kapitalbevegelsene. Det tredje direktivet vil bli mer omfattende. I "Bankforenings" kommentar til EF-forhandlingen sies følgende:

"Bankvesenet selv vil i første omgang ikke bli særlig berørt ved norsk tilslutning til Fellesskapet da EF ennå ikke har utstedt

Mange tilhengere viser til at det er flere EF-land hvor staten har gjort enkelte framstøt for å begrense de frie kapitalbevegelsene. I f.eks. Frankrike er til og med de største bankene statsdirigert. Men et sterkt statlig innslag betyr selvsagt ikke at næringslivet styres i pakt med folkets interesser. Akkurat som i Norge har næringslivet sine representanter i viktige stillinger innen statsapparatet. Det er et spørsmål om bukken som passer havresekken. USA har en sterkere statlig sektor enn f.eks. Polen.

Frie kapitalbevegelser – *hvem* er de frie for?

Staten – *hvem* kontrolleres den av?

“Arbeidsplassene kommer i fare om vi holder oss utenfor”

Deler av norsk næringsliv har problemer. I øyeblikket er det avsetningsvansker i aluminiumsindustrien og treforedling.

Dette bruker tilhengerne som argument for EF-medlemskap. Vanskene skyldes toll, heter det. Men den virkelige årsak til vanskene i aluminiumsindustrien er en allmenn konjunktursvikt pga. overproduksjon i denne industrien.

Hvis toll virkelig hadde slik betydning, burde tilhengerne juble over frihandels-tilbudet til de EFTA-land som *ikke* søker om medlemskap (og det er faktisk de fleste). Det går nemlig ut på nedtrapping av tollene for alle industrivarer.

De som roper høyest om ”utrygge arbeidsplasser” er direktører og arbeidsgivere. De bruker den samme melodien når fagbevegelsen reiser krav. Det samme hører vi når kravet om bedriftsdemokrati reises: ”Arbeidsplassene kommer i fare”. De store arbeidsgivere har alltid forsøkt å styrke eller beskytte sin *egen* maktposisjon med dette argumentet. Det samme forsøker de i EF-spørsmålet.

Men hvorfor vil kapitalkreftene inn i EF, og hvorfor er de ikke fornøyd med en frihandelsløsning? Det ser vi av en uttalelse fra Kommissjonen nylig om situasjonen på arbeidsmarkedet:

”Kommissjonen oppfordrer fagforeninger og arbeidsgivere til å anstrenge seg for å skape stabilitet i økonomien. De stadig større krav om lønnsøkninger må opphøre hvis man vil sikre sysselsettingen og øke den økonomiske aktivitet”.

Dette er bare ett blant mange eksempler som viser hvilken side EF støtter i arbeidslivet.

Siden EF ble dannet, er den økonomiske makten konsentrert på stadig færre hender. Vest-tysk økonomi styres av 600 personer utenfor folkevalgt kontroll.

Likevel varsler EF’s planer enda sterkere konsentrasjon – færre og mektigere industrigrupper. Mansholt-planen går ut på å redusere kraftig sysselsettinga i jordbruket. Colonna-planen går ut på å få EF’s industri inn i et par hundre

gigantkonsern. EF's bankvesen preges av den samme konsentrasjonstendensen. Nesten 150 vest-tyske småbanker ble overtatt av de store i perioden 1960–70. Bare siden 1960 har 130 000 småforretninger i Vest-Tyskland blitt konkurrert ut av de store forretningskjedene.

Men arbeidsløsheten vokser. Fra vel 2 millioner arbeidsløse i januar er det nå økt med 300 000 på bare et par måneder, i følge Kommissjonens egne rapporter. Nå er den på vel 3%. Det skulle være unødvendig å fastslå at vi greier oss langt bedre. Gjennomsnittstallet for 1971 var ca. 1% og arbeidsløhetstallene for januar i år var de nest laveste etter krigen. I Norge har det gjennom hele etterkrigstida vært et politisk mål å opprettholde full sysselsetting. En slik målsetting har aldri vært framherskende i EF. I EF's offisielle dokumenter snakkes det om *høy* sysselsetting, aldri om *full* sysselsetting som politisk mål.

Regjeringens markedsutvalg (rapport nr. VI) kommenterer EEC's økonomiske langtidsprogram for perioden 1971–75:

”Kommissjonen peker på at stabiliseringspolitikken i kommende periode i vesentlig grad må baseres på en begrensning av prisstigningen og av veksten i den alminnelige etterspørsel.” (s. 168)

Forutsetningen for en slik ”stabilisering” er at arbeidsløshet blir brukt som et konjunkturpolitisk virkemiddel.

Det er ikke gitt at arbeidsløsheten i Norge fortsetter å ligge på et meget lavt nivå. Høyre-kreftene har brukt arbeidsløshet for å fremme politiske mål før. Og de store privatbankene har det i sin makt å legge ned bedrifter. Det er ikke utelukket at bedrifter vil bli nedlagt for derved å skremme Norge inn i EF.

Sluttord

Din viktigste oppgave som motstander av norsk medlemskap i EF er å holde ut. La deg ikke skremme eller presse av mektige og pengesterke tilhengere til å innta et annet standpunkt. Husk at *vi er mange*, selv om vi mangler penger og maktposisjoner.

Men motstand forplikter. Det er ikke nok å ha et klart standpunkt. Du må også *gjøre noe*.

”Gjøre noe” — det kan være å yte støtte og hjelp til motstandere som står i et presset situasjon. Skal vi motstandere vinne denne kampen, må vi *holde sammen*. Samhold gjør sterk, men også samhold må bygges. Solidaritet og samhold krever også arbeid. Kontakt og tillit mellom alle motstandere må bygges opp. Vi er avhengig av at alle motstandere tar et tak med. Vi må løfte i flokk.

Samhold og solidaritet er ikke noen tung plikt. Den vil også gi det mer styrke i den avgjørende kampen som nå ligger foran oss.

Samhold innen våre egne rekker betyr at vi ikke må la oss bruke mot andre motstandere. Vi motstandere er langt fra enige i alle spørsmål. Men i dag er motstand mot EF-medlemskap det vesentlige.

Kontakt og tillit bygges opp når vi finner fram og kontakter andre motstandere. I fellesskap kan vi så møte og bekjempe tilhengeres propaganda-framstøt.

Vi skal ikke bare diskutere med hverandre. En stor del av det norske folk vet ikke riktig hva de skal mene i EF-spørsmålet. Men husk at trass i mer enn ti års ensidig EF-propaganda i pressen, har de usikre ikke latt seg overtale av tilhengerne. De har holdt stand. Nå gjelder det at vi når fram med det vi har å si til denne gruppen.

Derfor dette heftet. Vi håper det blir til litt støtte i det arbeidet.

Spesielt er det viktig at du snakker med din familie og dine nærmeste venner og forklarer våre standpunkter. Makter du å ta på deg noe utover det, er det fint. Ta i så fall kontakt med en av motstandsorganisasjonene på heimstedet.

Nyttige adresser

1. Arbeidernes Ungdomsfylkning
Arbeidersamfunnets plass 1, 6 etg.
Oslo 1 (20 15 69)
2. Kommunistisk Ungdom
Grønlandsleiret 39, Oslo 1, (67 33 84)
3. Kristelig Folkepartis Ungdom
Skedsmogt. 25, Oslo 6 (67 78 13)
4. Norges Unge Venstre
Møllergt. 16, Oslo 1 (33 69 85)
5. Senterungdommens Landsforbund
Arbeidergt. 4, Oslo 1 (33 39 74)
6. SF's Ungdom
St. Olavsgt. 27, Oslo 1 (20 69 79)
7. "Ungdomsfronten"
Arbeidersamfunnets plass 1, Oslo 1 (20 15 69)
8. Folkebevegelsen
Postboks 515, Oslo 1 (33 20 12)
9. Folkebevegelsens Faglige Utvalg
Skippergt. 29, Oslo 1 (42 46 11)
10. Noregs Mållag
Karl Johansgt. 13, Oslo 1 (33 61 35)
11. Noregs Ungdomslag
Kristian Augustsgt. 14, Oslo 1 (20 30 02)
12. Norges Godtemplar Ungdomsforbund
Keysersgt. 1, Oslo 1 (20 32 84)
13. Norges Bondelag
Inkognitogt. 16, Oslo 2 (44 38 60)
15. Arbeiderbevegelsens Informasjonskomite (AIK)
Arbeidersamfunnets plass 1, Oslo 1, (20 15 69)

Nyttig litteratur

1. *Folkebevegelsens melding om Norges forhold til EF.*
2. *Enkelt-mannspakka* (Dine oppgaver som motstander av EF-medlemskap). Utgitt av "Ungdomsfronten".
3. *"Dette bør du vite om EF"*
 - *Hvorfor kvinnemotstand*
 - *Kan Bratteli gjøre som han ønsker?*
 - *Er arbeidsplassene i fare?*
 - *Øko politikk eller EF?*
 - *Skal vi legge ned distriktene?*

og andre hefter.

4. Bøker

- A. Haugestad: *ABC om EEC*. PAX. Kr. 10,-
- A. Berg (red): *Nei til EEC*. Gyldendal. Kr. 12,50
- *EEC-nummer av tidsskriftet "Vardøger"* (4/1971). Adr.: v/Rune Skarstein, Elgesetergt. 40B, 7000 Trondheim. Kr. 10,00
- V. Bergstrøm/O. Svenning: *EEC og fagbevegelsen*. PAX. kr. 17,50
- R. Kvam: *Den billige arbeidskraften*. PAX. Kr. 17,50
- T. Hanisch/A. Vollan: *Arbeidsfolk på flyttefot*. Gyldendal kr. 24,50
- R. Hanoa: *EEC og sosialpolitikken*. PAX., Kr. 15,00

5. Diverse artikler fra AIK

6. Studieopplegg

Organisasjonene i "Ungdomsfronten" har hver sine tilbud på studieopplegg. Ta kontakt og spør om materiale. Vær tålmodig om det tar litt tid. Husk at kampen krever at kreftene må brukes på mange fronter. Vent ikke på at din motstands-organisasjon skal gi deg beskjed fra sentralt hold om hva du skal gjøre. Forsøk å gjøre noe på egen hånd. Ta kontakt med organisasjonen lokalt og bidra til at den gjøre et bedre arbeid mot EF-medlemskap.

En mer utførlig oversikt over EF-litteratur finner du i KONTRAST 32, 2/1972

ARGUMENTBOK FOR MOTSTANDS- BEVEGELSEN

I kampen mot norsk medlemskap i EF står mennesker med ulik oppfatning i mange saker sammen om noen grunnleggende felles mål. For alle er EF-motstand det vesentlige i de nærmeste månedene.

Skal vi vinne denne kampen, må alle legge skuldrene til og gjøre sin innsats. Vi er mange, men vi mangler penger og maktposisjoner. EF-tilhengerne har penger og makt, men de er få. De har alltid før fått trumfet gjennom sine sær-interesser. Det er opp til oss om de skal greie det nå igjen.

Det gjelder nå at motstanderne ikke lar seg skremme av tilhengers overveldende overtak i massemedia. Vi motstandere må holde sammen og støtte hverandre. Greier vi det er mye vunnet.

Det er hundretusenvis av motstandere. Bare få av dem er med i det organisert motstandsarbeidet. Det er viktig at flest mulig går inn i organisasjonene og støtter opp om dem.

Men det er også mye du kan gjøre i din nærmeste krets. Er du sikker på at alle dine venner og kjente er godt nok inne i EF-spørsmålet til at de ikke lar seg forvirre av tilhengers framstøt? Hvis ikke bør du begynne der.

Dette heftet behandler de viktigste problemene og argumentene i EF-debatten, og det er skrevet slik at du skal kunne bruke det i den daglige diskusjonen på arbeidsplassene, blant venner og i forsamlinger. I tillegg finner du i heftet viktige adresser og en oversikt over nyttig litteratur.